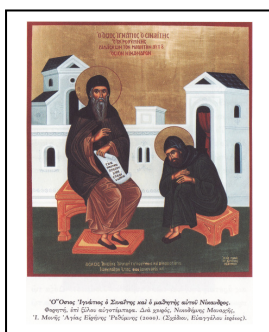

ΙΓΝΑΤΙΟΣ Ο ΣΙΝΑΙΤΗΣ

Ο Όσιος και Θεοφόρος Ιγνάτιος¹ κατάγεται από την πόλη του Ρεθύμνου της Κρήτης.

Κήρεται Μοναχός στην Ι. Μονή του Σινά², όπου και ασκήτεψε. Εκεί τηρώντας τους όρους της μοναστικής πολιτείας, παρθενία, υπακοή και ακτημοσύνη, έφθασε σε ύψη πνευματικής τελειότητας και καθοδήγησε πνευματικά πολλούς ασκητές.

Αξιώθηκε να δει άφθαρτο και μυροβλύζον το σκήνωμα, του μεταστάντος μαθητού του Νικάνδρου ως διαβεβαίωση του πνευματικού αγώνα, του ιδίου, αλλά και δικαίωση, για την εν Χριστώ τελείωση των υποτακτικών του³. Σαράντα ημέρες μετά την εκταφή του Νικάνδρου ο όσιος Ιγνάτιος κοιμήθηκε εν ειρήνη και απήλθε προς Κύριον⁴.

Η μνήμη του τιμάται στις 29 Ιανουαρίου.

¹ Ιγνάτιος. Θηλυκό το Ιγνατία. Εκ του ignis-is της λατινικής που σημαίνει πυρ, φωτιά. Ιγνάτιος είναι ο φλογερός, ο ένθερμος, ο ζηλωτής της αλήθειας. Ο Ιγνάτιος χρημάτισε επίσκοπος Αντιοχείας και εμαρτύρησε υπέρ Χριστού, αφού ρίφθηκε στη θηρία. Τη μνήμη του γιορτάζουμε στις 20 Δεκεμβρίου. βλ. Α. Μπουρνέλη, *ό.π.*, σ. 97.

² Μονή Αγίας Αικατερίνης του Σινά: Μονή που ιδρύθηκε από τον Βυζαντινό αυτοκράτορα Ιουστινιανό Α' (527-565 μ.Χ.) στους πρόποδες του όρους Σινά. Ο ναός και οι γύρω απ' αυτόν εγκαταστάσεις κτίστηκαν από τον αρχιτέκτονα Στέφανο στο χώρο, όπου βρισκόταν το φρέαρ του Ιοθόρ και όπου ο προφήτης Μωυσής είδε την φλεγόμενη βάτο. Ο ναός της Μονής τιμάται στο όνομα της Θεοτόκου, στο γεγονός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και μετά την μετακομιδή του λειψάνου της Αγίας Αικατερίνης στο Ιερό Βήμα του Καθολικού της μονής (9^{ος} αι.) και στο όνομα της Αγίας Αικατερίνης, έκτοτε δε η μονή γνωρίζεται και αναφέρεται ως Μονή της Αγίας Αικατερίνης του Σινά. Ο Ιουστινιανός οχύρωσε τη Μονή και εγκατέστησε κοντά της 200 οικογένειες Ελλήνων. Απόγονοι αυτών είναι τα μέλη της φυλής Γκεμπαλία ή Σουμπιάν των Βεδουίνων φυλακών της Μονής. Η μεγάλη ακμή της τοποθετείται από την ίδρυσή της μέσα 6^{ου} αι. μέχρι και τα μέσα του 7^{ου} αι. Κατά τον 7^ο αι. κατά την εξάπλωση των Αράβων οι Σιναΐτες μοναχοί έλαβαν από τον Μωάμεθ έγγραφη Διαθήκη που κατοχύρωνε την ελευθερία και την απρόσκοπτη λειτουργία της Μονής, που σεβάστηκαν οι μετέπειτα ηγεμόνες. Μετόχια της Μονής ιδρύθηκαν σε όλες τις ορθόδοξες χώρες. Στη βιβλιοθήκη της βρίσκονται περί τους 3.500 σπουδαίους χειρόγραφους κώδικες, πολλά βιβλία και αρχέτυπα. Ως Βασιλική Μονή ο εκάστοτε ηγούμενός της φέρει τον τίτλο «Επίσκοπος του Σινά», αλλά και αυτόν του «Αρχιεπισκόπου Σινά, Φαράν και Ραϊθώ».

<http://3lyk-n-filad.att.sich.gr/fayium/Portraits/sina.htm>.

³ Ε. Σταυρουλάκη (πρεσβ.), *ό.π.*, σ. 23.

⁴ Ιερά Επαρχιακή Σύνοδος της Εκκλησίας Κρήτης, *ό.π.*, τ. Β', σ. 99.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. Α'. Τόν συνάναρχον λόγον.

*Ἐκ Ρεθύμνης ὡς ἄστρον, τόν ἀνατείλαντα, πνευματοφόρον πατέρα,
τῆς ἀρετῆς ἐραστήν, ἀκτησίας καί εὐχῆς φωστήρα μέλψωμεν, ὅτι ἐφώτισεν
αὐγαίς, ἀπαθείας ἀσκητᾶς, Σιναίου βοῶντες ζόφον, τῆς ἀμαρτίας εὐχαίς
σου, ἡμῶν ἐκδίωξον Ἰγνάτιε.*